

jeg tiltræde, og læser jeg med dette for Die, hvad der staar i Betænkningen Sp. 335—36 under Nr. 179, hvor Tælen er om at tilbetiebringe Lønningstillæg til nogle Reserveintendanten, at, „da Udvalgets Flertal ikke finder det tilraadeligt ad denne Vej at afhjælpe de efter Krigsbesyrelsens Formening forfæindende Feil i de bestaaende Forhold, men maa henvise saadanne Tilfælde til den almindelige Revision, foreslaar man at negte det forlangte Belp” — saa ser jeg heri Grunden. Men hvad kan dog denne idelige Henviisning til en kommende Revision nytte, naar vi udligde denne Aar efter Aar og aldrig komme af Stedet. Jeg nævner dette ikke lige overfor det paagjældende Spørgsmaal om Reserveintendanten, thi det anser jeg for at være underordnet, men jeg nævner dette overfor de store, alvorlige og vigtige Spørgsmaal om Revisionen i sin Helhed; thi vi kunne ikke blive ved med paa den Maade fra det ene Aar til det andet at udsætte Revisionsopgaven, uden at det ender med, at vi i Virkeligheden Intet have at revidere, naar det kommer til Stykket. Jeg skal forklare Dem, hvorledes jeg kommer til denne Slutning. Forleden behandlede vi Spørgsmaalet om Pensioneringen af 10 afstedigede Officerer. Det blev behandlet som et Spørgsmaal, der udelukkende angik Finantsministeren, fordi det handlede om Bevillingen af Pensioner. Men Spørgsmaalet har ogsaa militær Betydning; thi ganske vist er det Finantsministeren, der forhandles med angaaende Pensioner, men der er vel Ingen, der vil benegte, at det er Krigsministeren, der bærer Ansvaret for Hærens Kampdygtighed, og at han som Sjæle deraf maa have det bestemende Ord, saa at, naar han siger: den Mand er ikke længere tjenstdygtig, ham kan jeg ikke længere bruge, saa kan der ikke være Tale om, at Finantsministeren kan modsætte sig den Vedkommendes Pensionering. Denne Side af Sagen skal jeg nu ikke komme videre ind paa; men den ærede Ordsfører udtalte, og det to Dage i Træk, at Afstedigelsen var fket for derigjennem at bevare Folt, der ellers vilde være saldne for Aldersgrændsen. Det blev mod sagt af Finantsministeren. Jeg vil ikke modsigte det, og det ærede Medlem har heller ikke ført Bevis derfor, men jeg vil sige, at selv om saa var, at det kunde paavises, at der var afstediget en mindre tjenstdygtig Officer for derigjennem at redde en Officer, der maatte betragtes som en Kapacitet, man ønskede at bevare, saa vilde jeg finde det fuldstændig rigtigt, og deri vilde der ikke være det Alleringeste, der fird imod de Forudsætninger, man havde, den Gang man gik ind paa Aldersgrændserne i 1837. Den ærede Ordsfører udtalte ved samme Leilighed, at Afstedigelserne i Hæren skulde finde Sted gennem Aldersgrændser. Konsekventen vilde altsaa blive, at Folt skulde have Lov til at blive staaende, saalænge de nogenlunde kunde udføre deres Tjeneste, indtil de faldt for Aldersgrændsen. Dette „nogenlunde“

er at forstaa med et vist Forbehold. Bliver en Mand syg, bør man selvfølgelig ikke strag afstedige ham; der maa være en Ventetid. Men een Ting vil jeg sige, udstrækker man denne Ventetid for længe, er man for human mod den Enkelte, kan man derved blive inhuman mod Andre, og det vil aldrig være muligt paa Forhaand at sige, om og mod hvem man vil blive inhuman, fordi man ikke forud kan beregne Aldersgrændsernes Virkning. Men desuden, da man i 1867 behandlede Sagen, var der Ingen, som paastod, at det var den eneste Vej, ad hvilken der kunde tænkes Afgang i Hæren; der var Ingen, som tænkte sig Umuligheden af, at man ogsaa skulde være i Stand til paa sædvanlig Maade at affædige en Mand, som ikke længere var i Stand til at udføre sin Tjeneste paa forsvarelig Maade. Der behøver jo aldeles ikke at være noget som helst Forbryderi deri; Tiden kan simpelthen have ført det med sig, at han ikke er i Stand til at udføre sin Dont paa den Maade, Tjenesten forlanger, og det vil dog den ærede Ordsfører og Andre indrømme mig, at, naar Spørgsmaalet er om Tjenestedygtighed hos en Officer, er Forholdet et helt andet, end naar Tælen er om Tjenestedygtighed hos enhver anden Embedsmand; thi dennes Kræfter blive ikke satte paa Prøve paa den Maade som Officerens. Det var isørigt i Erkjendelsen heraf, at man i en tidligere Lov, i 1842, — thi den Gang var man ikke saa rig, at man havde Raad til at pensionere Folt, som endnu have Evne og Kræfter til at tjene deres Fædreland, men man erkjendte, at der kunde være Tilfælde, hvor en Mand kunde siges at være mindre tjenestedygtig for Hæren og dog have Evne og Kræfter til at tjene Staten — gik den fornuftige Vej, at give Officerer Afgang til visse civile Embeder i Postfaget og Toldfaget. Disse Embeder havde Hæren indtil 1859, da det gjaldt om at skabe Reserveofficersinstitutionen, der blev skabt helt og holdent paa Bekostning af det faste Officerskorps. Man fratog nemlig dette uden Erstatning alle de civile Embeder, det havde haft, og gav Reserveofficererne en hel Del smaa Embeder; men spørger man, om dette har haft nogen Betydning for Reserveofficererne, saa siger jeg Nei. Man gjorde det kun til Pligt for enhver Postfuldmægtig og Toldfuldmægtig, at for at blive til Noget i sit Fag, skulde han have været Lieutenant; men havde man ikke truffet den Bestemmelse, vilde han jo alligevel være bleven til Noget i sit Fag. Og hvorledes har nu Aldersgrændsen virket? Ja, hvis det ærede Flertal vilde undersøge Spørgsmaalet, er der maaske Intet, som i den Grad for Hærens Fremtids Skyld er saa alvorligt som netop Spørgsmaalet om Aldersgrændsen og Maaden, hvorpaa den vil komme til at virke i en nær Fremtid, navnlig naar den Altskuffelse, skulde trænge igjennem, at Afstedigelser væsentlig kun bør finde Sted gennem Alders-